

Зірочка

Микола Костомаров

Ой заблищала зірочка на небі
Та простяглася стрілкою по небу,
Та покотилась вона на долину,
Та упала вона на могилу!
А на могилі цвіт-соняшник стоїть,
А в могилі щось поховане лежить.
Там молода мати сина поховала,
Сирою землею його закидала.
Вона його дівуючи привела,
Вона його хрестити не понесла;
Вона його в сиру землю зарила,
А зверху цвіт-соняшник посадила!
- Ти, синочку, лежи, лежи глибоко,
Ти, соняшник, рости, рости високо!
Рости уверх та на сонце дивися,
Кругом, кругом за сонечком вертися,
Мені на прикмету розцвітися!
А я піду із парнем пароваться,
Піду у божую церкву вінчатися. -
Та стоїть вона при святому налої,
Подала руку своєму женихові,
Нічого не знають ні отець, ні мати,
І жениху не доведеться взнати.
Тільки той про сее відає і зна,
Хто зірочку на могилу посила!